CULTURA și SPORT

JACK LONDON: AUTOBIOGRAFIE

JACK LONDON a fost un scriitor progresist, un scriitor iubit de tineret. Cărțile sale cu subiecte de sport și de mari călătorii, sunt mult gustate de tineret și se tipăresc în multe exemplare în Uniunea Sovietică. Dar Jack London a fost înainte de toate un mare scriitor progresist al Americii, care a luptat pentru libertatea popoarelor și pentru lichidarea exploatării.

Jack London s'a născut în 1876 în California și a murit în împrejurări tragice în anul 1916. Schița autobiografică pe care o publicăm aci a fost scrisă în 1905 și a apărut sub titlul: „Ceeace înseamneaza viața pentru mine".

Publicăm această lucrare ca reprezentând o hotărîtă profesiune de credință a scriitorului prin care se identifică cu lupta clasei muncitoare, făcându-ne deosebit de simpatică această mare figură din galeria luptătorilor progresiști ameriani. Dealtfel „Editura Tineretului" va tipări și la noi, încă în acest an, mai multe lucrări ale lui Jack London.

M'am născut într'o familie muncitoare. De tânăr am descoperit entuziasmul, ambiția, idealul. Problema vieții mele de copil a fost satisfacerea acestor cerințe. In jurul meu totul era grosolan, aspru, primitiv. In societate, locul meu era jos; aici viața nu oferă decât josnicie, mizerie corporală și spirituală; deopotrivă și corpul și spiritul sunt înfometate, chinuite.

Deasupra mea se ridica grandios edificiul social. Singura ieșire pe care o vedeam, era să urc. De tânăr am luat hotărîrea să mă ridic și să pătrund în acest edificiu. Acolo, oamenii purtau haine negre și cămașă scrobită, iar femeile se găteau cu rochii frumoase. Se găseau deasemenea multe bunătăți de mâncare, din belșug. Asta pentru corp. Apoi veneau bunurile spirituale: uitarea oricărui egoism, gânduri curate și nobile, viață intelectuală intensă.

Știam toate acestea pentrucă citisem romanele din Biblioteca Populară, în care — în afară de trădători și aventurieri — toți bărbații și toate femeile aveau gânduri frumoase, vorbeau o limbă curată, plăcută și îndeplineau numai acțiuni minunate.

Pe scurt, astfel cum acceptam răsăritul soarelui, tot astfel admiteam că deasupra mea se afla tot ce era frumos, nobil, generos, tot ceea ce face viața demnă de a fi trăită și răscumpără chinurile și mizeriile noastre.

Nu-i deloc ușor să te ridici din rândurile clasei muncitoare, mai ales când ești împiedicat de un bagaj de idealuri și iluzii. Trăiam la o fermă din California și-mi era foarte greu să găsesc scara care mi-ar fi îngăduit să urc. Aș fi făcut mai bine să caut beneficiile pe care le aduc banii dați cu dobândă, să-mi fi chinuit capul meu de copil pentru a pătrunde virtuțile acestei recomandabile invenții a geniului omenesc care este cămătăria. Pe urmă m'am apucat să socotesc cât m'ar costa traiul, și salariile pe care le-aș putea obține; am dedus după aceste date, că dacă aș fi început imediat să lucrez și dacă aș fi făcut economii până la cincizeci de ani, ajuns la această vârstă, aș fi putut să nu mai muncesc, să trăiesc din agoniseală, să mă bucur de binefacerile îngăduite numai celor situați pe treptele superioare ale societății. Căci mă hotărîsem să nu mă însor, dar uitasem totuși să țin seama de o primejdie mare care pândește la tot pasul pe cel ce muncește: boala.

Cu toate acestea o asemenea existență meschină, cârpănoasă nu putea convenî felului meu de a fi. La zece ani eram vânzător de ziare pe străzile unui oraș și ideile mele se schimbaseră. In jurul meu totul rămâne desgustător și mizerabil; sus, același paradis așteaptă să fie cucerit, dar scara pe care trebuia să mă cațăr se schimbase. Acum era scara afacerilor. La ce bun să-mi mănânc de sub unghii pentru a economisi cât mi-ar trebui să cumpăr rente de stat, când două ziare cumpărate pentru doi cenți și revândute cu zece puteau să-mi îndoiască banii investiți dintr'o singură mișcare? Mă și vedeam sub înfățișarea unui rege al comerțului, chel și satisfăcut.

Vai! Intr'adevăr la șaisprezece ani dobândisem titlul de rege. Acest titlu îmi fusese atribuit de o bandă de ucigași și vagabonzi pentru care eram „Regele Piraților". Urcasem atunci pe prima treaptă pe scara afacerilor. Eram un capitalist. Posedam o barcă cu pânze și tot ceea ce era necesar unui pescar pirat. Am început prin a exploata pe aproapele meu. In calitatea mea de căpitan și proprietar îmi opream două treimi din pradă, nelăsând decât o treime ajutorului meu, deși el lucra la fel ca mine și risca deopotrivă viața și libertatea sa.

Această treaptă a fost culmea ascensiunii mele în afaceri. Intr'o noapte am pornit să atacăm niște pescari chinezi, frânghii și plase reprezentau dolari și cenți. Ceeace făceam era incontestabil, jaf, dar nu-i acesta spiritul însuși al capitalismului? Capitalismul pune mâna pe bunurile semenilor printr'o operație de bursă, un abuz de încredere, sau cumpărând senatorii și judecătorii dela Curtea Supremă. Eu nu eram decât un începător: mă foloseam de revolver.

In noaptea aceia salariatul meu era unul din acei oameni de nimic împotriva cărora tună totdeauna capitalistul fiindcă sporește cheltuielile și reduce câștigurile. Ajutorul meu făcea și una și alta. Din neglijență a dat foc pânzelor bărcii și a lăsat-o să ardă. In ceea ce privește câștigurile acelei nopți au fost nule: mai curând le-au avut pescarii chinezi, care rămânând cu frânghiile și plasele lor, s'au trezit dimineața mai bogați. Pentru mine, această împrejurare însemna falimentul, căci nu puteam pentru un moment să plătesc 65 de dolari, cât costa pânza bărcii. Am lăsat deci barca și m'am angajat pe un vas care făcea piraterie la coastă. Pe când eram în această expediție, o bandă rivală mi-au vizitat barca. Mi-au furat tot, până și ancorele. Când am isbutit să mă înapoiez la epavă, n'am mai putut face altceva decât s'o vând pentru douăzeci de dolari. Alunecasem de pe singura treaptă la care ajunsesem și niciodată apoi nu m'am mai aventurat pe scara afacerilor.

Din această zi, am fost exploatat la rândul meu în mod nemilos de capitaliști. Aveam mușchi, din aceasta ei scoteau bani, pe când eu deabia reușeam să obțin ceeace îmi trebuia să-mi duc zilele de azi pe mâine.

Am fost marinar, hamal, m'am chinuit în fabricile de conserve, în uzine, în spălătorii, am fost grădinar, om de serviciu, am spălat geamuri. Niciodată nu am primit întreaga valoare a muncii mele. Fabricantul de conserve avea o față: o vedeam trecând în automobil și știam că aceasta se datorește în parte și forței mele de muncă. Priveam pe fiul fabricantului ducându-se la studii și știam că în parte grație forței mele de muncă el avea o viață bună și multe prietenii.

Dar nu aveam nimic de reproșat. Aceasta era regula jocului. Erau puternici. Fie. Și eu eram puternic. Știam să-mi deschid un drum pentru a mă ridica la nivelul lor și să transform puterea de muncă a altora în bani. Munca nu mă speria. Imi plăcea să muncesc din greu. Nu-mi rămânea decât să muncesc și mai din greu, ca niciodată, pentru a deveni un stâlp al societății la urma urmelor.

Tocmai în această vreme am dat peste un patron care împărtășea ideile mele. Eram gata să lucrez, el era mai mult decât gata să mă facă să lucrez. Mă gândeam să învăț o meserie. In realitate luasem locul a doi oameni. Imi închipuiam că el va face din mine un electrician, în realitate el câștiga 50 de dolari pe spinarea mea. Cei doi oameni pe care îi înlocuiam primeau 40 de dolari pe lună fiecare, iar eu luându-le slujbele primeam numai 30 de dolari.

Acest patron era cât pe-aci să mă ucidă cu munca. E plăcut să mănânci bine, dar excesul aduce desgustul. Ceea ce mi s'a întâmplat. Am avut o indigestie de muncă. Vroiam să nu mai am deaface cu munca niciodată. Căutam să scap de lucru, fugind. Iată-mă vagabond, cersetor din poartă în poartă, colindând Statele Unite dela o margine la alta, chinuindu-mă prin taverne și închisori.

Mă născusem printre muncitori și iată că la optsprezece ani mă regăseam sub nivelul de unde plecasem. Alunecasem în subsolul societății, în lumea interlopă, în adâncurile subterane ale mizeriei despre care nu e bine să vorbești. Mă aflam între răi, într'e putreziciunile civilizației. Acolo este partea edificiului social pe care societatea preferă să nu o cunoască, să nu o știe. Ceeace am văzut acolo m'a înspăimântat.

Spaima m'a făcut să reflectez. Deoscheam aici complicitățile de necontestat ale civilizației complicate în sânul căreia trăiam. Viața era o chestiune de hrană și adăpost. Pentru a avea hrană și adăpost oamenii vindeau ce puteau. Negustorul vinde ghete, politicianul demnitatea sa, reprezentantul poporului (bineînțeles cu câteva excepții) își vinde credința, aproape toți își vindeau cinstea. Femeile deasemenea erau împinse să-și vândă corpul pe trotuar sau în legăturile „sacre" ale căsătoriei. Totul era marfă, totul era de vânzare și de cumpărat. Singura marfă pe care o putea vinde muncitorul, era forța lui de muncă; onestitatea și onoarea sa nu avea curs pe piață. Muncitorul avea numai puterea sa de muncă de vânzare, altceva nimic.

Există totuși o diferență, o diferență fundamentală. Incălțămintea, credința, onoarea se puteau reînoi. Forța de muncă, nu se putea reînoi. Pe măsură ce negustorul vinde încălțăminte, își refăce stocul. Pe când muncitorul nu are mijlocul să recompletceze forța de muncă de care dispune. Cu cât vindea mai mult, cu cât îi rămânea mai puțin. Era singura lui marfă și în fiecare zi stocul scădea. La urma urmelor, dacă nu murea, trebuia să soldeze stocul și să declare stare de faliment. Fără putere de muncă nu avea decât să coboare în subsolurile societății și să crape acolo.

Am învățat apoi că creerul era deasemenea o marfă. Totuși un vânzător de creer cunoaște deplina sa desvoltare abia la 50 ani, e vârstă la care marfa sa e cel mai mult prețuită. Muncitorul, de la 45 sau dela 50 ani, era uzat, sfârșit. Am vizitat subsolurile societății și aceste locuri nu m'au sedus. Hotărât în aceste locuri complect lipsite de higienă nu se putea trăi.. Dacă nu puteam să locuesc în frumoasele apartamente ale societății nu puteam oare să încerc a locui barem la mansardă? Fără îndoială nici alci nu se mânca mai mult, era totuși mai curat. Deci m'am decis să nu-mi vând forța de muncă ci să mă fac vânzător de creer.

A început atunci o cursă nebunească după știință. Am revenit în California și am început să cercetez cărțile. Făcând asta nu puteam să nu mă lovesc de sociologie. Anumite cărți enunțiate în mod științific mi-au mijlocit elementele propoziționi pe care le formulasem în mine. Alte spirite deât al meu, spirite mari elaboraseră înainte de a mă fi născut tot ceeace îrământasem eu. Am descoperit astfel că eram socialist.

(Urmare în nr. viitor)

ROMAIN ROLLAND

Implinirea a optzeci și trei de ani dela nașterea lui Romain Rolland este un bun prilej pentru evocarea luptei pentru pace, pe care marele scriitor și critic de artă progresist francez, a purtat-o dealungul celor șaptezeci și șapte de ani, cât a numărat răbojul vieții sale.

Romain Rolland s'a născut în Clamecy, mic orășel din Franța centrală în Ianuarie 1868. Face studii strălucite la Școala Normală Superioară din Paris, unde se pregătește pentru a intra în învățământ. Dar inima sa în care a pulsat din tinerețe o mare iubire de oameni, îl apropie de marile figuri ale revoluției franceze și începe să scrie o serie de piese de teatru inspirate din această revoluție: „Lupii", „Danton", „Robespierre", „14 Iulie" și mai târziu „Valmy".

Romain Rolland nu a înțeles să separe de masele revoluționare pe marii conducători revoluționari. A fost un admirator fără rezerve al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și a făcut mai multe călătorii în URSS, de unde s'a întors cu un bogat material pe care l-a folosit în nenumărate articole de gazetă și în multe din cărțile sale.

ROMAIN ROLLAND

„Noi aparținem acelei Franțe, care înaintează necontenit spre depărtatele luminișuri ale viitorului. Suntem ostașii unei mari armate a cărei avantgardă se află la Răsăritul Europei..."

Aceste rânduri, scrise în 1935, dovedesc largul orizont politic al scriitorului și însuflețirea lui în lupta pentru pace și pentru un viitor mai bun al popoarelor.

Intreaga activitate publicistică și literară a lui Rolland, este o vastă acțiune pentru apărarea păcii și socialismului care se construia pe a șasea parte a globului și care stârnea simpatia și admirația oamenilor iubitori de libertate și pace de pretutindeni.

Despre pace, Rolland avea convingerea că ea nu poate fi statornică, decât printr'o schimbare a ordinei sociale, prin revoluție.

După primul război mondial, Romain Rolland devine un militant înflăcărat împotriva fascismului, pentru pacea Europei, a omenirii întregi.

In Martie 1935, scria în „Monde Paris", despre sentimentele adevăraților francezi: „Nimeni nu urăște fascismul mai mult decât noi. Nimeni nu e mai convins decât noi de necontenita primejdie ce o constitue pentru Franța, pentru lumea întreagă, dictatura hitleristă".

Astăzi Franța adevărată, Franța muncitorilor, a minierilor grevișt a intelectualității progresiste merge pe drumul lui Romain Rolland și aniversarea a optzeci și trei de ani dela nașterea sa este sărbătoare pentru oamenii muncii din Franța.

Bibliografie

„Puterea cea mare" de Boris Romasov

„Puterea cea mare" este puterea oamenilor sovietici, plini de încredere și de entuziasm pentru viață. Intorși din războiul pentru apărarea patriei, ei își continuă munca în condițiile păcii și ale reconstrucției.

Acțiunea se petrece într'o familie unită și muncitorească, ai cărei membri lucrează cu toții în diferite domenii de activitate. Atât soția, chirurgă cunoscută, cât și soțul, care își continuă cercetările într'un mare laborator de chimie, și-au făcut datoria către patrie, în anii grei ai războiului. Fiica lor urmează cursurile unei școli de balet, iar fiul este demobilizat, după ce a luat parte la campanie ca voluntar, cu dispensă de vârstă.

Căminul este turburat de nori trecători, care se împrăștie repede, grație vechei armonii, bazată pe atașamentul trainic între cei doi soți. Dar adevărata problemă a piesei este alta: printre savanți, se găsesc și unii care nu sunt convinși de superioritatea științei sovietice și care-și întorc privirile nostalgice spre realizările Occidentului. Ei subapreciază forța nestăvilită a tuturor manifestărilor de viață sovietică și primejduesc în felul acesta spiritul de încredere și optimism, atât de indispensabil perioadei de rapidă reconstrucție.

Dar vigilența și patriotismul oamenilor sovietici învinge curentul nesănătos, ilustrând în felul acesta „puterea cea mare" a unei țări mari.

Cartea lui Boris Romasov a apărut în Editura de Stat.

SĂ MOBILIZĂM TINERETUL

(Urmare din pag. 1-a)

în special pe munca de propagandă, de mobilizare, de agitație. Ori, ce se întâmplă? In multe părți scopul mobilizatoric al Campionatului Popular de Șah a fost într'adevăr înțeles așa cum trebuie dar tot atât de adevărat este că în suficient de multe unități semnificația sa a fost greșit interpretată. Este aci vorba de munca propagandistică insuficientă pe care au prestat-o unii responsabili cu organizarea primei faze care începe mâine în toată țara. Tineretul universitar, din această cauză, nu se va putea prezenta în număr destul de mare în acest campionat. La facultățile de Științe Juridico-Administrative și Medicină nu s'au primit până acum decât 54 și, respectiv 40 de înscrieri. Este, neîndoios, foarte regretabil că, de exemplu, „Juriștii" nu vor concura decât într'un procent cu totul insuficient, de 2%!

Situația este și mai gravă la facultatea de Filologie unde dintr'un număr de 2900 studenți nu vor participa la concurs decât 31. Responsabilii cu organizarea acestei prime faze a Campionatului la facultățile de Științe Juridico-Administrative și Filologie nu au depus un efort insistent în acțiunea de mobilizare a colegilor lor de studii și acesta este motivul pentru care respectivele facultăți vor concura numai cu aceste efective slabe din punct de vedere numeric.

Totuși, în alte facultăți, semnificația Campionatului Popular a fost înțeleasă cum se cuvine și roadele n'au întârziat să se arate. Astfel, la Politehnică s'au primit peste 400 de înscrieri în timp ce Institutul de Științe Economice și Planificare o urmează în fruntea listei cu un număr la fel de impunător.

De menționat, că această din urmă facultate va prezenta în competiție și un număr de 65 fete.

In școlile medii, situația se prezintă oarecum la fel. Un exemplu bun, este acel al școalei tehnice economice nr. 4 care dintr'un număr de 400 elevi va participa la concurs cu peste 300.

Este necesar ca, în scurtul timp care a mai rămas până la începerea Campionatului Popular de șah, toți responsabilii cu organizarea să caute să-și îndrepte lipsurile în ramura mobilizatorică, să acționeze cât mai intens și mai eficace pentruca tineretul studios, dornic să concureze la Campionatul Popular, să poată lua parte în număr cât mai mare la sărbătoarea șahului românesc.

Este necesar aceasta pentru definitiva biruință a șahului ca sport de masse, pentru ridicarea nivelului tehnic și numeric al mișcării șahiste din RPR.

M. Gd.

DUPĂ CAMPIONATUL NAȚIONAL

SARCINI NOI PENTRU DESVOLTAREA HOCKEIULUI ROMÂNESC

Campionatul național de hockei — după cum scriam și în reportajul nostru de eri — a pus în valoare o serie de echipe noi, tinere, muncitorești; o serie de noi elemente.

Faptul este desigur îmbucurător și el vine să ridice o serie de noi probleme pe care vom încerca să le analizăm — pe scurt — în rândurile ce urmează.

Jucători pe listă și echipe pe patine

Este știut că hockeiul românesc — din păcate — nu se bazează pe prea multe echipe care să-l facă un sport popular.

Spunem din păcate pentrucă hockeiul pe ghiață este un sport foarte spectaculos, bărbătesc și care desvoltă în special reflexul și curajul.

Dar unele cauze pentru care sportul cu crosa și pukul nu se bucură de existența mai multor echipe, au fost lesne de remarcat cu prilejul recentelor campionate dela Tg. Mureș.

Exemplul în mic poate forma obiectul unor discuții ce trebue să preocupe pe conducătorii de grupări.

Am văzut la Tg. Mureș echipieri care jucau 2—4 minute în decursul unui întreg match.

Și nu unul sau doi; ci mai mulți.

Și-atunci ne întrebăm ce aport au adus acești jucători echipei lor și ce posibilități de progres au acești jucători?

Desigur și aportul și progresul este nul.

Și ca o consecință a celor de mai sus nu ar fi fost mai just ca acești jucători de o valoare oarecare — mai ridicată sau nu — să-și alăture o serie de elemente noi și să formeze o nouă echipă?

Credem că da.

In felul acesta s'ar fi dat posibilități de afirmare și altor tineri și s'ar fi contribuit — în parte — la desvoltarea hockeiului românesc.

Scriam că această problemă trebue să preocupe în primul rând pe conducătorii de grupări pentrucă ei greșit au impresia că a avea mulți jucători în echipă — pe care în realitate îi țin pe tușe — înseamnă a fi în slujba sportului de masse.

Iată dar o deficiență în organizarea grupărilor care se poate ușor înlătura.

Instructori de hockei

Matchurile din campionatul național au arătat mai accentuat ca oricând că actualii noștri jucători pot fi împărțiți în două categorii: jucători mai bătrâni cu o tehnică într'adevăr mai avansată și cei tineri.

Rezultatele au dovedit că elanul tinerilor a doborît tehnica celorlalți și că — deci — elementul nou, de valoare, există.

Această constatare dă naștere la o nouă întrebare, o nouă problemă: mai pot fi utili jucătorii mai în vârstă, desvoltării hockeiului nostru?

Categoric da.

Dar nu în forma în cari o cred ei.

Ei nu servesc cu nimic hockeiul dacă țin cu fermitate să-și formeze singuri echipe, să joace și mai ales să câștige.

Rolul lor acum este cu totul altul și mult mai măreț.

Ei trebue să devină îndrumători ai celor tineri, din cunoștințele lor tehnice să-și poată însuși și ceilalți devenind în felul acesta într'adevăr utili sportului preferat.

Este cazul ca federația de specialitate să-și îndrepte toată atenția spre această problemă cunoscând că elementul uman există cu prisosință și că — firesc — roadele ar fi evidente.

O școală de instructori cu elevi recrutați din rândurile acestora ar rezolva într'o oarecare măsură problema ridicării nivelului tehnic al jucătorilor noștri tineri.

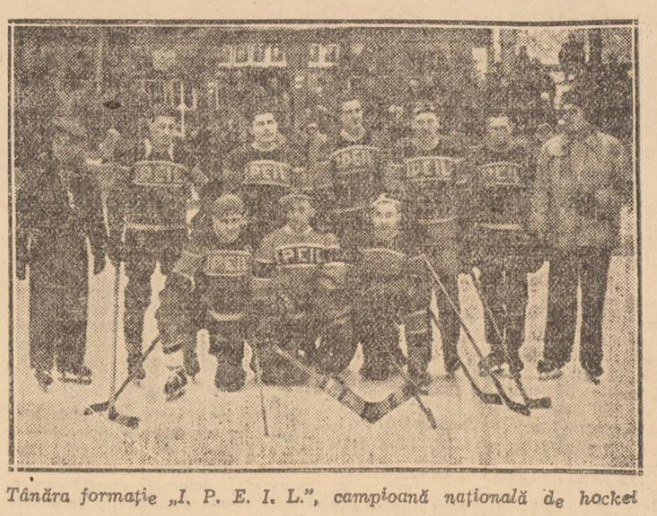

Tânăra formație „I. P. E. I. L.", campioană națională de hockei

Prea mult hockei în prea puține zile

Formula de disputare a campionatului național — sistem turneu — este desigur cea mai fericită.

Dar a disputa cinci întâlniri în recurs de numai cinci zile este fără îndoială greșit.

Cu atât mai mult cu cât unele echipe cari aveau de disputat matchuri seara până la orele 10½ erau programate a doua zi dimineața la ora 16.

E prea mult.

Jucătorii — firesc — nu mai puteau să dea randamentul maxim și în plus efortul fizic exagerat le dăuna condiției și pentru viitoarele partide.

Deaceea — cum bine a subliniat D. Ion Siclovan, directorul tehnic OSP. — pentru viitoarele campionate trebuește găsită o formulă mai echitabilă care să nu necesite eforturi atât de mari din partea jucătorilor.

*

Campionatul național recent încheiat a deschis o serie de noi probleme.

Cei în măsură au sarcina să le privească cu cea mai mare atenție, rezolvarea lor trebuind să însemne netezirea drumului pentru desvoltarea hockeiului românesc.

Nicu Naumescu

JUDEȚEANA OSP ILFOV A INCEPUT ORGANIZAREA SPORTULUI RURAL

Inființarea Comisiei Locale OSP la Bolintinul din Vale

Inființarea județenei OSP-Ilfov, a însemnat o întărire a pozițiilor cucerite de clasa muncitoare în mișcarea sportivă.

Acestei județene i-a revenit însemnata sarcină de a lărgi baza activității sportive punând accentul pe popularizarea sporturilor, pe asigurarea cadrelor în munca de îndrumare a mișcării sportive de ridicare a nivelului calitativ al sportului.

Și, deși, dela înființarea acestei județene — n'au trecut decât două luni, realizările au fost numeroase.

S'a trecut în primul rând la reorganizarea districtelor ce existau și la înființarea de noi districte pentru sporturile care nu aveau încă.

Inființarea Comisiei locale OSP la Bolintinul din Vale

Dar activitatea județenei.

OSP-Ilfov — care a îmbrățișat și mediul rural — și înființarea comisiei locale OSP în Bolintinul din Vale, este un exemplu elocvent al muncii care se depune în acest domeniu.

In această comună sportul a prins rădăcini adânci, tineretul sătesc și elevii școalei elementare practicând numeroase sporturi.

Dar practicarea acestor sporturi nefiind organizată pe baze temeinice, făcându-se la voia întâmplării — nu a realizat nimic concret.

Pentru a remedia această situație județeana OSP-Ilfov a înființat în această comună o locală OSP — cu concursul neprecupețit al organizației de partid din Bolintinul din Vale.

In localul ce le-a fost pus la dispoziție, în prezența oficialităților locale, a secretarului organizației de partid, a reprezentanților C.G.M., a Arîusului, a organizației Tineretului Sătesc și UAER s'a ținut o ședință plenară — în care s'a alcătuit comitetul local OSP și s'au arătat sarcinile care îi revin acestei organizații.

S'a prelucrat apoi instructajul privitor la campionatul popular de șah și s'a arătat importanța concursurilor populare în general.

Noul comitet fixându-și planul de muncă până la 6 Martie, — și-a ales ca obiective principale de realizat — crearea unei biblioteci, pavoazarea sediului, înființarea ziarelor de perete și stradă, începerea lucrărilor pentru amenajarea unui nou teren de sport precum și înbunătățirea celor existente.

DELA DISTRICTUL DE GIMNASTICĂ BUCUREȘTI

Toate grupările din București, care au secții de gimnastică liberă și la aparate, afiliate sau neafiliate, sunt rugate să comunice de urgență la districtul de gimnastică, în str. Blănari nr. 14 et. II în scris, următoarele:

1. Adresa sediului.
2. Membrii activi legitimați ori nelegitimați (nominal).
3. Posibilitățile de antrenament (unde se face și în ce condițiuni).

Această operație este necesară, deoarece sunt multe grupări, care au încetat activitatea, altele care și-au schimbat denumirea și, însfârșit, altele care au înființat secții noui de gimnastică. Districtul are nevoie de o evidență a tuturor acestora, pentru a putea să le dea un ajutor în activitatea lor.

Termenul de depunere a acestor declarații este 10 Februarie 1949; după acest termen secțiile grupărilor, care n'au comunicat datele cerute mai sus, vor fi considerate dizolvate și deci șterse din registrele FRG.

EPISOADE DIN ANII EROICELOR LUPTE ILEGALE ALE UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

(Urmare din pag. 1-a)

incununată de succes a tinerilor argeși de pe moșia contelui Tisza, împotriva reducerilor salariilor.

O importantă acțiune organizată de Partid și la care UTC-ul a avut o contribuție însemnată a fost aceea din regiunea lacului Ghimeș. Birurile de tot felul puse pe spinarea țăranilor muncitori, îi aduseseră la sapă de lemn. Primarii, jandarmii, perceptorii dela sate, educați în spiritul urii înverșunate, față de poporul muncitor, în spiritul afacerismului și slugărniciei față de burghezie, se purtau ca niște sbiri, în satele din regiunea Ghimeșului, perceptorii ajutați de jandarmi, ridicaseră în contul impozitelor tot ce găsiseră în casele țăranilor săraci: haine, pânzeturi, vițelul, dacă era, păsări etc. Partidul a început să organizeze temeinic masa țăranilor săraci din această regiune. UTC-ul lucra în rândurile tinerilor argeși și țărani. Indrumați îndeaproape și arătându-li-se adevăratul lor dușman, într'o bună zi țăranii muncitori din 7 sate s'au răsculat, au asediat primăriile și percepțiile, ocupându-le, au bătut și alungat primarii și au luat cu forța înapoi obiectele confiscate de perceptori. Această acțiune a avut un mare răsunet în satele dimprejur. Numai prin înăsprirea teroarei și întărirea posturilor de jandarmi la sate, a putut fi împiedicată întinderea acțiunii.

.....

Deosebit de însemnate au fost acțiunile UTC-ului în rândurile ostașilor. UTC-iștii din cazărmi au dus o serioasă muncă în această privință. Mobilizându-i pe ostași în acțiuni revendicative — împotriva bătăii, pentru hrană mai bună, — ei au reușit în unele locuri să-i ridice la lupta împotriva regimului de teroare din cazărmi, împotriva mijlocirilor, împotriva educației războinice și șoviniste. Astfel au fost organizate ieșiri în massă la raport, solidarizări cu ostașii care refuzau să execute anumite ordine sau refuzau mâncarea. Asemenea acțiuni au avut loc în cazărmile din Brașov, București, Constanța și Timișoara.

.....

Cu ocazia unor manevre regale ce au avut loc la Brașov UTC-ul a organizat o mare răspândire de manifeste, încât nu rămăsese cazărmă în care să nu se găsească în fiecare pat și dulap câte unul. Nu erau franțese în care soldații să nu citească apeluri înflăcărate care-i chemau la lupta împotriva războiului pe care-l pregăteau bogătașii în frunte, cu cel mai mare mosier și capitalist al țării, regele.

In timpul acestor manevre, pentru a putea pătrunde în cazărmi, unde nu aveam organizații de bază, UTC-ul organiza grupuri de tinere și tineri care cântau și jucau pe stradă, abătând atenția sentinelelor. Atunci UTC-iștii se strecurau în cazărmi și începeau împrăștierea manifestelor. Se cerea din partea acelora care împrăștiau manifeste un mare curaj, o deosebită iscusință și mai cu seamă spirit de sacrificiu. Ei trebuiau uneori să pătrundă noaptea în tranșee, să înșele vigilența sentinelelor, să-și riște libertatea și chiar viața. Faptele acestea au ajuns la urechea regelui și acesta înfuriat — se cerea doar în manifeste răsturnarea monarhiei — a ordonat pe dată o anchetă severă și a cerut înăsprirea teroarei. Aceasta însă a întărit și mai mult unitatea de luptă dintre tinerii muncitori și ostași, a stârnit o și mai mare hotărîre de luptă în rândurile UTC-iștilor.

.....

UTC-ul și-a îndreptat deasemeni atenția spre Universitate organizând în rândurile studenților săraci unități de bază ale UTC-ului care au ajuns focare de luptă revoluționară și adevărate școli de educație politică a studenților. In special în cămine UTC-ul a organizat numeroase acțiuni pentru crearea de comitete studențești, pentru îmbunătățirea hranei și a condițiunilor de studiu, pentru scăderea taxelor. Asemenea acțiuni au avut loc în 1931 și dintre ele cu cel mai mare răsunet a fost demonstrația de 1 Mai de la Cluj. UTC-iștii au mobilizat împotriva regimului de teroare a rectoratului Universității din Cluj o mare massă de studenți care s'au adunat în ziua de 1 Mai într'un grandios meeting în pădurea Bolyai. După meeting coloana de studenți purtând steaguri roșii, a coborît spre oraș rupând trei cordoane de polițiști și ajungând în fața Universității.

.....

Minunată a fost lupta dusă de UTC împotriva naționalismului burghez sub toate formele sale. Educați de Partid în spiritul internaționalismului proletar, în spiritul solidarității de luptă cu oamenii muncii din toată lumea, în spiritul dragostei și frăției între popoare, UTC-iștii au luptat cu consecvență și hotărîre sub conducerea și îndrumarea permanentă a Partidului, împotriva valului naționalist în creștere. In întreprinderi, în sate, în cazărmi și în universități, UTC-iștii au dus fășuri o largă acțiune în această privință. Incepând cu demonstrațiile de protest împotriva alungării din fabrici a tinerilor muncitori de alte naționalități și până la ciocnirile violente cu huliganii fasciști. UTC-ul a rămas până la capăt consecvent internaționalismului proletar".

*

Iată o parte din activitatea bogată și patriotică a U.T.C.-ului în anii eroici ai ilegalității. Episoadele reproduse după articolul din „SCÂNTEIA" dovedesc odată în plus că prin Uniunea Tineretului Comunist, Partidul a crescut și educat în spirit revoluționar tineretul muncitor, creînd astfel o rezervă inepuizabilă de cadre devotate cauzei măreațe a comunismului. Această pildă glorioasă a UTC-ului trebue să stea în fața noilor organizații unice a tineretului care se făurește acum sub îndrumările Partidului Muncitoresc Român!